

μοίρα καμιά (γιατί ἐσύ εἶσαι ἡ μοίρα μου,
γλυκειά μου) θέλω
κόσμο κανένα (γιατί ὥραία ἐσύ εἶσαι ὁ κό-
σμος μου, πιστή μου)
κι εἶσαι ἐσύ ὅ,τι ἀπὸ πάντα τον σημαίνει ἔνα
φεγγάρι
κι ὅ,τι ἕνας ἥλιος πάντα τον θά τραγουδάει
εἶσαι ἐσύ
ἐδῶ εἶναι τὸ μυστικό τὸ πιὸ βαθὺ πρὸς κανεὶς
δὲν ξέρει

(ἐδῶ τῆς οἴζας εἶναι ἡ οἴζα καὶ τὸ μπουμπού-
κι τοῦ μπουμπουκουσὸ
κι ὁ οὐρανὸς τ' οὐρανοῦ ἐνὸς δέντρον ποῦ τὸ
λὲν ζοιή' πρὸς λάει
ψηλότερα ἀπ' ὅσο ἡ ψυχὴ μπορεῖ νὰ ἐλπίσει ἡ
μπορεῖ ὁ νοῦς νὰ κριστεῖ)
κι εἶναι αὐτὸ τὸ θαῖμα ποῦ κρατᾷ μακριὰ
τῶνα ἀπὸ τ' ἄλλο τ' ἄστρο

κρατᾷ τὴν καρδιά σου (τὴν κρατᾷ μες
στὴν καρδιά μου)

Ἀνάθεμα π' ἐκρέμιξεν τὸ μῆλον στὸ πεγάδιν'
τὸ μῆλον εἶχεν φάρμακον καὶ τὸ πεγάδ' μαγείας'
ἐμάγεψαν τὴν ἐγαπῶ, κι ἐπῆραν τινὰν θέλω'
τὴν ἐγαπῶ φορεῖ σακί, τινὰν 'κι θέλω ροθχον.
Παρέρχεται με τὸ σακί, κι ἀπ' τὸ ροθχον καλλίον.
Ἐγάπη στὸν ἀνέφορον βαρὺν φορτίον ἐνι.
Νὰ σύρ' αὐτό, 'κι σύρκεται' νὰ χάν' αὐτό, 'κι χᾶται.
Πάγω νὰ πάγω 'κ ἐπορῶ, κάθηναι καὶ καὶ κλαίγω.
Νὰ σύρ' αὐτό, 'κι σύρκεται' νὰ χάν' αὐτό, 'κι γᾶται'
κι ἂν σύρ' αὐτό στὸν ποταμόν, τὸν ποταμόν θολώνει'
κι ἂν σύρ' αὐτό στὴν θάλασσαν, καράβια περματώνει'
θέλει τὴν θάλασσαν αὐλὴν καὶ τὰ καράβια σπίτια,
καὶ τὰ καλὰ τὰ κύματα θέλει κεν γειτονίαν.

να	κοφο	μιλο	τις	μιλιας	κιδονι	τις	αγαπας	νερο
να	κοφο	κι	ενα	λιοφιλο	να	κρο	τον	ταμπουρα
χομα								μου
	φιλα	φιλα	φιλα	φιλα	φιλα	φιλα	φιλα	δεντρο
		ελα	φιλα	φιλα	φιλα	φιλα	φιλα	
			ει	φιλα	εγο			
				ειμς				